

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M. Š.**, bytem, zast. Mgr. Dr. Petrem Skalkou, advokátem se sídlem Olomoucká 2613/4, 796 01 Prostějov, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem Dominikánské nám. 196/1, 601 67 Brno, o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru vnitřních věcí, ze dne 10. 8. 2012, č. j., sp. zn.

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru vnitřních věcí ze dne 10. 8. 2012, č. j. MMB/0270307/2012, sp. zn. 3220/OVV/MMB/0234927/2012 **se zrušuje** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náklady právního zastoupení ve výši 12.600,-Kč do 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce Mgr. Dr. Petra Skalky, advokáta se sídlem Olomoucká 2613/4, 796 01 Prostějov.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2012, č.j., sp. zn., kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání proti části rozhodnutí Komise k projednávání přestupků městské části (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 5. 2012, č. j. 11-18017/VV a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Výrokem I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 30. 10. 2011 v době kolem 20:20 hod. na nám. 28. dubna 9 v Brně, na

recepce Policie ČR, Obvodního oddělení, se vzájemně fyzicky napadl s V. H., nar., kdy mu v potyčce srazil brýle z obličeje, tedy úmyslně narušil občanské soužití hrubým jednáním. Žalobci byla podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) v souladu s ust. § 49 odst. 2 zákona o přestupcích za spáchaný přestupek uložena pokuta ve výši 500,- Kč a v souladu s ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku dle vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 340/2003 Sb., v paušální výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě namítá, že obě napadená rozhodnutí byla vydána v rozporu s ust. § 3 správního řádu na základě nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Skutkové závěry nemají oporu v provedeném dokazování a v části jsou v přímém rozporu s provedeným dokazováním. Žalobce namítá, že ačkoliv z kamerového záznamu lze jednoznačně konstatovat souslednost děje, nebylo v napadeném rozhodnutí rozlišeno, kdo a jakým způsobem incident zahájil a jakým způsobem incident gradoval. Správní orgán neodlišil příčinu a následek, namísto toho vyhodnotil skutkový děj tak, že jej rozdělil do dvou samostatných jednání, kdy vedle příčiny konfliktu (slovní a fyzické napadení žalobce V. H.), z následku (oprávněné obrany žalobce) svým volným uvážením učinil novou příčinu, kterou vyhodnotil jako fyzické napadení V. H. Tím, že správní orgán rozdělení jednoho skutkového děje na dva odůvodnil tím, že obdržel dvě oznámení přestupku, popřel svoje tvrzení, že úřední záznam poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci.

Žalobce namítá, že zjištěný skutkový závěr nemá oporu v provedeném dokazování. Z vyjádření účastníků skutkového děje jasně vyplývá posloupnost konfliktu, který započal slovním napadením žalobce ze strany V. H., na které reagoval žalobce tak, že chtěl, aby toto slovní napadení bylo zaprotokolováno příslušným příslušníkem Policie ČR. Na tuto jeho žádost reagoval V. H. tak, že přistoupil k žalobci a zezadu jej dloubl do žeber, a poté, kdy se k němu žalobce otočil, opakovaně jej strčil do ramene a dále na něho přiléhal i obličejem. Teprve poté se žalobce vůči ataku V. H. ohradil tak, že proti němu naznačil úder otevřenou dlaní pravé ruky, čímž došlo k pádu brýlí V. H. na zem. Ze skutkového děje tak podle žalobce vyplývá, že nedošlo ke vzájemné potyčce, ale k opakovanému a stupňovanému napadání žalobce. Dle názoru žalobce nedošlo ani k fyzickému napadení V. H., když naznačený úder otevřenou dlaní nelze za útok považovat. Žalobce namítá, že z kamerového záznamu je zřejmé, že naznačený úder časově spadá do okamžiku, kdy vstupuje policista mezi napadeného žalobce a napadajícího V. H., tedy v době, kdy fyzický útok V. H. trval, a kdy byl V. H. v těsném fyzickém kontaktu se žalobcem. Teprve poté došlo k tomu, že zasahující policista oddělil V. H. od žalobce. Správní orgán obou instancí tak dospěly k nesprávným skutkovým zjištěním a závěrům o skutečném průběhu skutkového děje.

Pokud žalovaný uvádí, že výpovědi učiněné v úředním záznamu u Policie ČR nelze použít jako důkazní prostředek, pak lze mít podle žalobce za to, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zmatečné, neboť z něj vyplývá, že správní orgán při hodnocení skutkového děje provedl důkaz čtením úředních záznamů ze dne 30. 10. 2011 a 8. 11. 2011.

Naznačený úder žalobce nelze hodnotit jako stupňování agrese nebo snahu o vyvolání bitky, neboť se jednalo o následnou reakci na nevyprovokované fyzické napadení a o snahu, aby se útočník vzdálil z jeho bezprostřední blízkosti. Jednání žalobce tak lze podle názoru žalobce považovat za souladné se zákonem, neboť bylo vedeno snahou ukončit konflikt. Žalobce namítá, že se z jeho strany nejednalo ani o pomstu, neboť útok ze strany V. H. i v době naznačeného úderu trval. Žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně vystavěl

skutková zjištění na tvrzení V. H. a na nesprávné interpretaci kamerového záznamu, v průběhu dokazování správní orgán neučinil dle názoru žalobce žádná opatření k tomu, aby byly odstraněny rozpory ve výpovědi svědka pprap. S. ve vztahu k jeho vlastnímu úřednímu záznamu.

Žalobce namítá, že správní orgán dospěl k závěru o tom, že žalobce jednal úmyslně, ačkoliv nebylo prokázání subjektivní stránky jednání žalobce vůbec předmětem dokazování. Správní orgány podle žalobce presumovaly úmysl žalobce, aniž by odůvodnily, k jakým následkům tento úmysl směřoval, a jaké jednání tento úmysl zahrnoval. Žalobce má za to, že správní orgány rozhodovaly na základě předem pojatého závěru o vině žalobce, a tímto oba orgány porušily zásadu presumpce nevin.

Žalobce dále namítá, že odůvodnění správních orgánů o tom, že výslech svědkyně R. Š. považovaly za nadbytečný, považuje za porušení jeho práva na spravedlivý proces, porušení ust. § 3 a ust. § 51 a § 52 správního řádu. Žalobce uvádí, že z kamerového záznamu je evidentní, že tato osoba byla přímým svědkem celé události a její výpověď v situaci, kdy jsou zde dva různé výklady průběhu incidentu a kdy je výpověď policisty v rozporu s kamerovým systémem a s jeho vlastním úředním záznamem, je významnou pro rozhodnutí ve věci samé a nelze ji zpochybnit tvrzením o nadbytečnosti.

Žalobce namítá, že projednáním přestupků dne 20. 3. 2012 v nepřítomnosti žalobce, který se z jednání řádně omluvil, správní orgán prvního stupně porušil ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Tím, že správní orgán jednal bez přítomnosti žalobce, neumožnil žalobci výkon jeho práva účasti na projednání přestupku, včetně práva vyjadřovat se k provedeným důkazům. Žalobce namítá, že mu bylo znemožněno uplatnit právo vyslýchat svědky proti sobě, nemohl klást otázky V. H. v době, kdy podával svou výpověď.

Žalobce má za to, že byl postupem správního orgánu prvního stupně, kdy bylo nařízeno jednání na 24. 4. 2012, které bylo následně zrušeno, pod záminkou respektování zásady rychlosti a procesní ekonomie ukrácen na svém právu na spravedlivý proces.

Podle žalobce je zřejmé, že žalovaný se vůbec nezabýval skutkovými tvrzeními žalobce v postavení obviněného z přestupku. V průběhu řízení se nezabýval rozpory mezi důkazy, ani se tyto rozpory nepokusil odstranit. Dokazování tak bylo vedeno jednostranně, s cílem usvědčit žalobce ze spáchání přestupku.

Nezákonnost žalobce spatřuje i v tom, že žalovaný se de facto nezabýval uplatněnými námitkami, ani uplatňovanými vadami v řízení, ani se s nimi v odůvodnění svého rozhodnutí řádně nevypořádal.

Žalobce nesouhlasí s tím, že se měl dopustit hrubého jednání narušující občanské soužití. Z výše uvedeného podle žalobce jednoznačně vyplývá, že vůči V. H. použil pouze jeden naznačený úder otevřenou dlaní bez toho, aby se ho jakkoli dotkl, přičemž v jeho důsledku došlo pouze k pádu brýlí. Své jednání žalobce považuje za nutnou obranu. Žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou proti kvalifikaci jeho jednání jako jednání hrubě narušující občanské soužití. Žalobce opakuje, že obecně jeden naznačený úder otevřenou dlaní bez dotyku s tělem druhého člověka nedosahuje takové intenzity, aby odůvodnil závěry správního orgánu o naplnění skutkového podstaty přestupku z důvodu hrubého jednání narušující občanské soužití.

Na základě shora uvedeného žalobce navrhuje, aby soud vydal rozsudek, kterým se rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušují.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvádí, že co do zjišťování skutkového stavu věci lze jednoznačně přijmout závěr, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, protože požadavku ust. § 3 správního řádu bylo ze strany správních orgánů učiněno zadost.

K námitce rozdělení skutku na dva samostatné skutkové děje žalovaný konstatuje, že správní orgán prvního stupně vyhodnotil věc jako dva přestupky, a to především na základě kamerového záznamu, ze kterého je zřejmé, že se hrubého jednání dopustil jako V. H., tak i žalobce. Žalovaný uvádí, že z obou rozhodnutí je zřejmé, kdo a jakým způsobem incident zahájil a jak tento incident gradoval. Žalovaný setrvává na svém závěru uvedeném v napadeném rozhodnutí, že jednání žalobce nelze považovat za nutnou obranu, neboť za dané situace, kdy mezi oba muže vstoupil policista a odtahoval V. H. směrem od žalobce, již žádný bezprostřední útok nehrozil.

Žalovaný uvádí, že je vždy na posouzení správního orgánu, jakým způsobem oznámení o přestupku vyhodnotí a jak s ním naloží, přičemž není vázán právní kvalifikací policie. Nelze tedy vyvozovat závěr, že by správní orgán incident rozdělil na dva samostatné skutkové děje z důvodu, že mu bylo v rámci téhož spisového materiálu oznámení o přestupku žalobce i oznámení o přestupku V.H.

K námitce, že závěr správního orgánu nemá oporu v provedeném dokazování, žalovaný konstatuje, že kamerový záznam zřetelně vypovídá o tom, jak se celý incident odehrál. Žalovaný uvádí, že jeho posouzení záznamu je objektivní a posouzení žalobce lze označit za zaujaté. Z videozáznamu je podle žalovaného jasně patrné, že poté, co V. H. opakovaně strčil do žalobce ramenem a přiléhal na něj i obličejem, vstoupil mezi ně policista, aby dalšímu kontaktu zabránil. Když už V. a H. od žaloby odtahoval (směrem k WC), tak se žalobce otevřenou dlaní pravé ruky ohnal proti V. H. směrem na obličej, kdy mu při tom srazil dioptrické brýle z nosu. Toto se tedy podle žalovaného jednoznačně stalo až poté, co mezi oba muže vstoupil policista se záměrem zabránit dalšímu vzájemnému napadání. Žalovaný rovněž nesouhlasí se žalobcem, že naznačený úder nelze považovat za útok. Útok byl jednoznačně veden fyzicky proti V. H., přičemž žalobce V. H. srazil brýle. Tímto jednáním žalobce podle názoru žalovaného jednoznačně naplnil zákonné znaky skutkové podstaty jiného hrubého jednání, jež bylo popsáno ve výroku rozhodnutí.

K námitce zmatečnosti žalovaný uvádí, že úřední záznam nelze použít jako důkazní prostředek sám o sobě. Vzhledem k tomu, že se žalobce odvolal na své vysvětlení, které podal na Policii ČR, poté lze úřední záznam přečíst a lze k němu v rámci dokazování přihlídnout.

K žalobcem namítaným rozporům ve výpovědi svědka ve vztahu k jeho úřednímu záznamu ze dne 8. 11. 2011, žalovaný konstatuje, že žádný rozpor nespaturuje.

Žalovaný uvádí, že ani námitku, že předmětem dokazování nebylo prokázání subjektivní stránky jednání žalobce, nelze shledat důvodnou. O úmyslu narušit občanské soužití jiným hrubým jednáním jasně vypovídá důkaz kamerovým záznamem. Podle žalovaného se jednalo o úmyslně vedený útok na V. H. a nedbalost nepřichází v úvahu. Správní orgán ve svém rozhodnutí konstatoval, že oba obvinění jednali zcela vědomě a

úmyslně ve zjevném afektu. Žalovaný uvádí, že prokazování úmyslu bylo součástí dokazování, žalobci byl úmysl prokázán a odůvodněn v rozhodnutí obou správních orgánů.

Žalovaný uvádí, že v rozhodnutí je výslovně uvedeno, že s ohledem na plnou vypovídací schopnost kamerového záznamu nebyl důkaz výsledkem R. Š. pro nadbytečnost a s ohledem na poměr svědkyně k projednávané věci realizován. Pokud žalovaný zaujal k provedení důkazu stejný názor jako V. H., nelze toto označit za porušení práva na spravedlivý proces. Žalovaný konstatuje, že svědkyně má bezesporu k věci poměr, navíc viděla pouze to, co mohl zhlédnout i správní orgán prostřednictvím videozáznamu, její výpověď by tedy nic nového nepřinesla.

Žalovaný nepovažuje za důvodnou ani námitku, že správní orgán postupoval v rozporu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalovaný uvádí, že ve společném řízení vystupovali dva obvinění, přičemž tito vůči sobě navzájem nemají pozici svědků. Provedení výsledku druhého obviněného bez přítomnosti žalobce jako druhého obviněného je v souladu s procesními předpisy. Zákon správnímu orgánu neukládá, aby vedl výsledek obviněných společně a ani z něj nevyplývá, že by měli obvinění právo si navzájem klást otázky. Žalovaný tento postup označil v souladu se zásadou rychlosti a procesní ekonomie. Žalovaný rovněž upozorňuje, že žalobce měl právo vyjádřit se ke všem skutečnostem a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy, podávat návrhy a opravné prostředky.

Žalovaný konstatuje, že dospěje-li správní orgán k názoru, že jednání pro nadbytečnost zruší, je tento postup v souladu se zákonem.

Žalovaný odmítá tvrzení žalobce, že by se nevypořádal s uplatněnými námitkami žalobce, neboť uvádí, že se ve svém rozhodnutí všemi námitkami žalobce zabýval, se všemi se vypořádal a své rozhodnutí náležitě odůvodnil.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se správním řádem, neboť na proces dokazování namísto správního řádu aplikoval ustanovení trestního řádu.

Žalobce doplňuje, že na rozdíl od kamerového záznamu R. Š. průběh celého incidentu nejen viděla, ale i slyšela, její svědecká výpověď tak mohla přinést správnímu orgánu podrobnější popis skutkového děje, než samotný kamerový záznam.

Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že ve věci samé byli oba účastníci vůči sobě navzájem jako obvinění, a neměli tak pozici svědků.

Žalobce namítá, že postupem správního orgánu, kdy již nařízené jednání se následně nekonalo a žalobce byl rovnou obeznámen o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, byla žalobci odejmuta možnost účasti na jednání a na provádění dokazování. K rozhodnutí NSS, na něž žalovaný ve svém vyjádření odkazuje žalobce namítá, že v daném případě se nejednalo o upuštění od uvažovaného, ale od již nařízeného jednání.

K vyjádření žalovaného žalobce dále namítá, že úmysl nelze prokazovat obrazovým záznamem kamerového systému. Z tohoto záznamu nelze zjistit, s jakým úmyslem obviněný

z přestupku jednal, nelze z něj dovodit, zda od počátku bylo úmyslem žalobce dopustit se hrubého jednání. Rovněž z něj nelze učinit závěr o tom, k jakému následku mělo jednání žalobce směřovat a jaký následek žalobce svým jednáním chtěl způsobit. K posouzení těchto otázek mělo být dokazování doplněno o výpověď R. Š., která byla schopná svým popisem události objasnit postoje a úmysl obou aktérů děje.

V reakci na repliku žalobce bylo soudu doručeno vyjádření žalovaného, v němž žalovaný setrvává na svých postojích vyjádřených v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází přestupkový spis Policie ČR, který je tvořen oznámením přestupku Policie České republiky ze dne 8. 11. 2011, úředním záznamem o podání vysvětlení žalobce, úředním záznamem o podání vysvětlení V. H., úředními záznamy vyhotovenými svědkem pprap. F. S. dne 30. 10. 2011 a dne 8. 11. 2011 a záznamem z kamerového systému. Dne 29. 11. 2011 byl správním orgánem prvního stupně vydán příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích; proti tomuto příkazu žalobce podal včasný odpor.

Dne 23. 1. 2012 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 7. 2. 2012. Z tohoto jednání se písemně omluvil druhý obviněný V. H. a jednání tedy proběhlo pouze za přítomnosti žalobce a svědka pprap. S. Po výslechu svědka bylo jednání odročeno za účelem nového obeslání druhého obviněného V. H. Další ústní jednání bylo správním orgánem nařízeno na den 20. 3. 2012. Dne 7. 3. 2012 byl správnímu orgánu prvního stupně doručen přípis, kterým se žalobce z jednání omluvil z důvodu zahraniční pracovní cesty. I přes nepřítomnost žalobce správní orgán pokračoval v jednání výslechem obviněného V. H. Dne 6. 4. 2012 byli oba obvinění předvoláni k dalšímu jednání nařízenému na den 24. 4. 2012. Dne 20. 4. 2012 bylo správnímu orgánu prvního stupně ze strany žalobce doručeno oznámení o zvolení právního zástupce a současně omluva zástupce z nařízeného jednání z důvodu kolize s jednáním u soudu. Z protokolu o ústním projednání přestupku dále vyplývá, že dne 23. 4. 2012 byl V. H. telefonicky vyrozuměn, že ústní jednání bylo zrušeno. Dne 3. 5. 2012 byla oběma obviněným zaslána výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, dne 16. 5. 2012 se žalobce za účasti svého právního zástupce dostavil ke správnímu orgánu a s podklady pro vydání rozhodnutí se seznámil. Dne 22. 5. 2012 bylo vydáno rozhodnutí Komise k projednávání přestupků městské části, č. j., proti němuž podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání. Dne 10. 8. 2012 bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru vnitřních věcí, č. j., sp. zn., kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba je důvodná.

Úvodem soud konstatuje, že žalobce byl v řízení shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, podle něhož se přestupku dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním. Ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích nespecifikuje, jaké další jednání kromě jednání výslovně vyjmenovaných (újma na zdraví, drobné ublížení na zdraví, nepravdivé obvinění z přestupku, schválnosti) je považováno na „hrubé jednání“ a umožňuje tak postihnout jako přestupek každé „jiné hrubé jednání narušující občanské soužití“. Pojem „jednání narušující občanské soužití“ lze obecně vymezit jako souhrn pravidel chování, jejichž zachování je podle obecného názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě, čase a situaci. Jiným hrubým jednáním je pak jednání narušující občanské soužití, ale jen pokud ohrožuje nebo porušuje zájem společnosti, který je objektem přestupků podle ust. § 49 zákona o přestupcích a přitom nejde o jiné jednání uvedené v jeho odst. 1 nebo o jednání, které naplňuje skutkovou podstatu jiných přestupků než přestupků proti občanskému soužití. Musí jít o jednání hrubé, tedy o jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti) a je proto třeba důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti), kdy hranice mezi nimi není ostrá (Doc. JUDr. Zdeněk Červený, JUDr. Václav Šlauf, Přestupkové právo, Komentář k zákonu o přestupcích včetně textu souvisejících předpisů, Linde Praha a.s., r.v. 2008, str.115).

Podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla v daném případě skutková podstata uvedeného přestupku naplněna tím, že žalobce se vzájemně fyzicky napadl s V. H., kdy mu v potyčce srazil brýle z obličeje, tedy úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním.

Pokud žalobce v žalobě namítá, že se žalovaný nevypořádal s námitkou proti kvalifikaci jeho jednání jako jednání hrubě narušujícího občanské soužití, soud této žalobní námitce musí přisvědčit. Ačkoliv žalobce výslovně v odvolání namítal, že jeden naznačený úder otevřenou dlaní bez dotyku s tělem druhého člověka nedosahuje takové intenzity, aby odůvodnil naplnění skutkové podstaty přestupku z důvodu hrubého jednání narušujícího občanské soužití, neboť hrubé jednání musí mít podle jeho názoru určitou vyšší intenzitu, která je projevem pachatelovy neúcty ke společnosti a k jejím základním hodnotám a principům, žalovaný se k této námitce ve svém rozhodnutí vůbec nevyjádřil. Přesto, že zmíněná skutková podstata je založena na existenci „hrubého jednání“ a přes výslovnou odvolací námitku tak žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl žádné konkrétní úvahy, z nichž lze dovodit, že jednání žalobce s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem (pouze jeden útok, při němž nedošlo k dotyku žalobce s tělem druhé osoby, žalobce nebyl iniciátorem potyčky, apod.) naplňuje znaky „jiného hrubého jednání“ dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Žalovaný rovněž nikterak nespecifikoval, zda vůbec a případně na základě jakých konkrétních důvodů jednání žalobce dosahuje takové intenzity, že překračuje podle obecných názorů a přesvědčení rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti).

Krajskému soudu nepřísluší, aby v řízení o přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného nahrazoval a předjímal stanoviska o naplnění skutkové podstaty přestupku včetně její materiální stránky, uvedené totiž přísluší v prvním sledu právě odvolacímu správnímu orgánu. Z tohoto důvodu soudu nezbylo než rozhodnutí žalovaného podle ust. § 76 odst. 1

písm. a) s.ř.s. zrušit jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V dalším řízení potom bude především třeba, aby se žalovaný vypořádal s výše uvedenou odvolací námitkou, tedy aby zejména blíže rozvedl, na základě jakých úvah dospěl k závěru, zda a případně z jakých konkrétních důvodů jednání žalobce vykazuje znaky jednání hrubě narušujícího občanské soužití ve smyslu ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a z jakých konkrétních důvodů nejde jen o jednání jinak nevhodné.

Pokud žalobce namítá, že v řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav v souladu s ust. § 3 správního řádu, soud tuto námitku neshledává důvodnou. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány své rozhodnutí postavily především na zcela objektivním důkazu, a to na záznamu z kamerového systému, z něhož zřetelně vyplývá celý průběh incidentu. Jak správně uvádí žalovaný, z videozáznamu je zřejmé, že poté, co V. H. opakovaně strčil do žalobce ramenem a přiléhal na něj i obličejem, vstoupil mezi ně policista, aby dalšímu konfliktu zabránil. Když už V. H. od žalobce odtahoval, tak se žalobce otevřenou rukou ohnal proti V. H. směrem na obličej, kdy mu při tom srazil dioptrické brýle z nosu. Ačkoliv žalobce namítá, že k naznačenému úderu žalobce došlo v době, kdy fyzický atak V. H. trval, soud konstatuje, že ze záznamu vyplývá, že útok žalobce nastal až poté, co již mezi oba muže vstoupil policista, který začal V. H. odtahovat od žalobce, tedy v době, kdy se již V. H. od žalobce díky zásahu policisty vzdaloval. Z tohoto důvodu se soud ztotožňuje se závěrem žalovaného, že jednání žalobce nelze považovat za nutnou obranu ve smyslu ust. § 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích (podle něhož není přestupkem jednání, jímž někdo odvrací přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem, přičemž ochrana proti takovému útoku musí být přiměřená), jelikož v době jednání žalobce mu již žádný bezprostřední útok nehrozil. K námitce, že nedošlo k fyzickému napadení, soud konstatuje, že jednáním žalobce došlo ke sražení brýlí V. H. na zem, o tom, že k fyzickému napadení došlo, tedy nemůže být žádných pochyb. Pokud žalobce namítá, že naznačený úder nelze hodnotit jako stupňování agrese nebo jako snahu o vyvolání bitky, soud konstatuje, že toto hodnocení nebylo předmětem řízení, nepovažuje tedy za nutné se k těmto námitkám vyjadřovat.

Nelze souhlasit ani s námitkou žalobce, že správní orgány nesledovaly souslednost děje. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že incident byl zahájen útokem V. H., na který bylo následně reagováno ze strany žalobce. V postupu správních orgánů, které skutkový děj na základě spisového materiálu vyhodnotily tak, že řízení o přestupku bylo zahájeno jak s V. H., tak se žalobcem, přičemž o těchto přestupcích bylo vedeno společné řízení, nelze spatřovat nic nezákonného. Z konstatování žalovaného, že správní orgán prvního stupně obdržel v rámci téhož spisového materiálu dvě oznámení o přestupku, nelze vyvozovat závěr, že by správní orgán právě z tohoto důvodu incident rozdělil na dva skutkové děje. Jak správně uvádí ve svém vyjádření žalovaný, správní orgány nejsou právní kvalifikací policie vázány a je jen na posouzení správního orgánu, jak postoupené oznámení o přestupku vyhodnotí. Tvrzení žalovaného není nikterak v rozporu s tvrzením uvedeným v následující části rozhodnutí, kde žalovaný konstatuje, že úřední záznam poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci ve věci.

Pokud žalobce namítá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zmatečné, neboť správní orgán provedl důkaz čtením úředních záznamů ze dne 30. 10. 2011 a 8. 11. 2011 a žalovaný následně konstatoval, že úřední záznam jako důkazní prostředek použit nelze, soud konstatuje, že úřední záznam nelze použít jako důkazní prostředek sám o sobě. Vzhledem k tomu, že v daném případě byli oba obvinění i svědek vyslechnuti před správním orgánem, bylo nutné za rozhodující důkazy považovat výslechy těchto osob před

správním orgánem, nikoli úřední záznamy zhotovené policií, tyto v dané věci sloužily pouze jako předběžné informace. Pokud však správní orgán prvního stupně provedl důkaz čtením těchto úředních záznamů, nelze v jeho postupu spatřovat žádnou nezákonnost. Z rozhodnutí obou správních orgánů je navíc zřejmé, že stěžejním důkazem v řízení byl především kamerový záznam.

K námitce žalobce, že správní orgán neučinil žádná opatření k tomu, aby byly odstraněny rozpory ve výpovědi svědka Sedláka ve vztahu k jeho úřednímu záznamu ze dne 8. 11. 2011, soud konstatuje, že žalobce neuvádí, jaké konkrétní rozpory ve výpovědi svědka a v úředním záznamu spatřuje, soudu tedy není známo, kterým směrem by měl svou přezkumnou činnost ubírat.

Jako důvodnou však soud shledává námitku žalobce, že v řízení nebylo prokázáno, že se se protiprávního jednání žalobce dopustil úmyslně. Soud uvádí, že otázka zavinění vyjadřuje stav subjektu k protiprávnímu jednání a k jeho následku, přičemž zahrnuje jak složku intelektuální, tak i složku volní, tedy vyjadřuje jeho vnitřní psychický stav. Vzhledem k tomu, že k naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích je nutné úmyslné zavinění žalobce, bylo povinností správního orgánu, aby ve svém rozhodnutí uvedl, od jakých skutečností dovozuje, že žalobce jednal v daném případě v úmyslu. Podle ustanovení 4 odst. 2 zákona o přestupcích je přestupek spáchán úmyslně, jestliže pachatel: a) chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem nebo b) věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn.

Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 6. 4. 2011, č. j. 7 As 30/2011 – 69, kde se soud zabýval přestupkem téže skutkové podstaty) „*k odpovědnosti za přestupek - v této věci konkrétně za přestupek podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích - nestačí pokud rozhodující správní orgán popíše skutek, jak byl zjištěn z provedených důkazů a dále pouze konstatuje, že má za to, že jednání obviněného z přestupku bylo vedeno s úmyslem, byť na základě úmyslu nepřímého (jak to uvedl správní orgán prvního stupně), či se k tomuto základnímu zákonnému znaku přestupku nevysloví vůbec, jak to v této věci učinil žalovaný. Bylo tedy povinností žalovaného, aby se při svém rozhodování výslovně zabýval otázkou zavinění stěžovatele a svůj závěr pak také náležitě odůvodnil.*“ V daném případě ze spisového materiálu vyplývá, že správní orgán prvního stupně se k otázce zavinění vyjádřil v části odůvodnění vztahující se k druhu a výši sankce, kde uvádí, že oba obvinění jednali zcela vědomě a úmyslně ve zjevném afektu, žalovaný poté rovněž v části odůvodnění týkající se sankce uvedl, že žalobce srazil V. H. brýle, kdy jednal úmyslně, což je součástí skutkové podstaty projednávaného přestupku. Oba správní orgány tedy stejně jako ve zmíněném případě projednávaném před Nejvyšším správním soudem pouze v návaznosti na popis skutku konstatovaly, že žalobce jednal úmyslně, přičemž tyto své úvahy žádným způsobem neodůvodnily. Z rozhodnutí správních orgánů tedy není zřejmé, na základě jakých úvah dospěly správní orgány k závěru, že žalobce svým jednáním chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem nebo že věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Rovněž z tohoto důvodu je tedy rozhodnutí žalovaného dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V dalším řízení bude nutné, aby se žalovaný výslovně otázkou zavinění žalobce zabýval a svůj závěr potom náležitě odůvodnil.

Pokud se jedná o námitku, že odůvodnění správních orgánů o nadbytečnosti výsledku Romany Špeldové považuje žalobce za porušení jeho práva na spravedlivý proces, soud

uvádí, že podle ust. § 52 správního řádu správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, čj. 1 As 44/2009 – 101, podle něhož „provedení důkazů navržených účastníky řízení správní orgán může samozřejmě odmítnout v případě, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by již bylo nadbytečné. Zjišťování skutkových otázek z hlediska právního posouzení věci bezvýznamných by bylo v hrubém rozporu s efektivitou správního řízení“. Podle jiného rozsudku Nejvyššího správního soudu potom platí, že „to, které důkazy budou provedeny, resp. kteří svědci budou v předmětné věci vyslechnuti, je věcí úvahy správního orgánu, který není povinen provést všechny navržené důkazy. Stejně tak platí, že hodnocení provedených důkazů je věcí posouzení správního orgánu, jemuž přísluší rozhodnout, zda a kdy považuje zjišťovaný skutkový stav za takový, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“ (rozsudek ze dne 10. 5. 2012, č. j. 3 As 16/2012-25). Ze správního spisu vyplývá, že žalobce před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně navrhoval výslech svědkyně R.Š., čemuž však ze strany správního orgánu nebylo nevyhověno. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že tento důkaz nebyl s ohledem na plnou vypovídací schopnost kamerového záznamu pro nadbytečnost a s ohledem na poměr svědkyně k projednávané věci a ve sporu realizován, a s tímto názorem se zdejší soud zcela ztotožňuje. Vzhledem k tomu, že v řízení byl, jak již soud objasnil výše, správními orgány v daném případě především díky objektivnímu důkazu (kamerovému záznamu) zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, soud souhlasí se správními orgány, že výpověď svědkyně by byla pro účely řízení nadbytečná. Ačkoliv v replice k žalobě žalobce uvádí, že svědkyně průběh celého incidentu nejen viděla, ale i slyšela, a mohla by tak přinést správnímu orgánu podrobnější popis skutkového děje než kamerový záznam, soud konstatuje, že vzhledem k charakteru přestupku žalobce (tzn. jen fyzické, nikoli slovní napadení) je kamerový záznam jako důkaz zcela dostačující.

Pokud žalobce namítá, že projednáním přestupku dne 20. 3. 2012 v nepřítomnosti žalobce, který se z jednání řádně omluvil, porušil správní orgán ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, soud tuto jeho námitku neshledal důvodnou. Podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Ze správního spisu je zřejmé, že dne 7. 2. 2012 proběhlo před správním orgánem ústní jednání, na němž byl žalobce přítomen, a na němž byl mimo jiné proveden i výslech svědka (pprap. S.), přestupek žalobce byl tedy projednán zcela v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Na tento závěr nemůže mít vliv ani skutečnost, že správním orgánem bylo nařízeno další jednání na den 20. 3. 2012 za účelem výslechu druhého obviněného, které však proběhlo v nepřítomnosti žalobce. Soud konstatuje, že ze zákona nevyplývá povinnost správních orgánů, aby výslechy více obviněných byly vedeny společně, ani právo obviněného být přítomen výslechu ostatních obviněných ve společném řízení, správní orgán prvního stupně proto nikterak neporušil zákon, pokud provedl výslech druhého obviněného bez přítomnosti žalobce. Soud nezpochybňuje právo žalobce vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě, vyplývající z čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv, toto právo žalobce však nebylo ze strany správního orgánu porušeno. Z ust. § 55 odst. 1 správního řádu vyplývá, že svědkem může být každý, kdo není účastníkem řízení. Druhý obviněný V. H. byl v řízení stejně jako žalobce účastníkem, proto nemohl být současně v postavení svědka. V řízení byl vyslechnut pouze jeden svědek (pprap. S.), jehož výslechu byl žalobce přítomen, a jak vyplývá z protokolu o ústním projednání přestupku, ze strany

žalobce vůči němu nebyly vzneseny žádné otázky. Důvodnou nelze shledat ani námitku žalobce, že postupem správního orgánu prvního stupně žalobci nebyl umožněn výkon práva vyjadřovat se k provedeným důkazům. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce byl jak v předvolání k ústnímu jednání, tak v průběhu ústního jednání poučen o svém právu vyjadřovat se ke všem okolnostem, vyjadřovat svá stanoviska, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy. Po ukončení dokazování měl navíc žalobce možnost se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, čehož žalobce využil dne 16. 5. 2012. Soud tedy uzavírá, že postupem správního orgánu prvního stupně nebyl žalobce nikterak zkrácen na svých procesních právech, která mu vyplývají jak ze zákona o přestupcích, tak ze správního řádu.

Jako důvodnou soud nepovažuje ani námitku, že byl žalobce zkrácen na svém právu na spravedlivý proces tím, že jednání nařízené na den 24. 4. 2012 bylo následně zrušeno. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že nařízení a následné zrušení nařízeného jednání mohlo na žalobce působit zmatečně, ve svém důsledku však tento postup nemohl mít žádný vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Jak již bylo řečeno, přestupek žalobce byl projednán zcela v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, před vydáním rozhodnutí byla žalobci dána možnost se seznámit s podklady, tímto postupem správního orgánu tedy nebylo nikterak zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce.

Pokud se týká zbývajících námitek, že se žalovaný nezabýval skutkovými tvrzeními žalobce, nezabýval se rozpory mezi důkazy, dokazování bylo vedeno jednostranně, a že se žalovaný řádně nevypořádal s uplatněnými námitkami, soud uvádí, že podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobních bodů patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58 „*ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92-5).* Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: *jedině tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.*“ Vzhledem k tomu, že tyto námitky žalobce jsou formulovány velmi obecně a neobsahují žádná konkrétní skutková tvrzení, nelze se s takto obecně vymezenými žalobními body vypořádat, jelikož žalobce dostatečným způsobem neupřesnil, v jakých mezích se má soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí pohybovat.

Ze všech výše uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), přičemž v dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který krajský soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Jeho právní zástupce účtoval na nákladech řízení soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, 4 úkony právní služby po 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), c), d), m) vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění), 4x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), tj. celkem 12.600,- Kč. V dané věci neúspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. června 2013

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: